

да обърнемъ умоветѣ си къмъ онзи великъ Господъ, Който е далъ на всички животъ; да се обърнемъ къмъ всички онѣзи братя, които сж завършили своето развитие, които изпращатъ Любовта съ къмъ насъ и мислятъ за насъ. Та, съ тия сжщества трѣбва да се свържемъ. Съ тѣхъ ще се похвалимъ, съ множеството, а не съ единството. И тукъ на земята, и тамъ горѣ на небето, на всички слънчеви системи, както и на нашата слънчева система, навсѣкждѣ мислятъ за насъ. Ще кажете: какъ, и на другитѣ слънчеви системи мислятъ за насъ? Сега трѣбва да докажемъ на ученитѣ хора, че единственото най-щастливо мѣсто не е нашата земя. Ученитѣ хора казватъ, че земята била една градина, отъ която Господъ щѣлъ да насади цѣлата вселена. Много голѣма привилегия си давате! Ами че може да има друга нѣкоя планета, която да служи за разсадникъ на цѣлата вселена. Не, нашата земя е единъ скромень разсадникъ на Божествения животъ, и тя се развива споредъ условията, споредъ степенъта на нейното състояние. Азъ разглеждамъ земята като единъ голѣмъ университетъ, съ множество стаи и съ малки и голѣми лаборатории. Въ тия стаи се учатъ младежи отъ I, II, III, IV курсове.

Христосъ, като се обръща къмъ своитѣ ученици, казва имъ: „Да се не смущаватъ сърцата ви!“ Между сегашнитѣ хора, млади и стари, геройство нѣма. Вие искате, кждѣто и да отидете въ свѣта, да ви окичатъ съ лаврови вѣнци, съ панделки, като нѣкои булки, да ви посрѣщатъ съ ржкоплѣскания, съ ядене и пиене и да нѣма никаква работа. Не, не е така. Ядене и пиене ще